

ZADEVA CIMPERŠEK proti SLOVENIJI

(Pritožba št. 58512/16)

SODBA

10. člen Svoboda izražanja Zavrnitev vloge pritožnika za imenovanje v naziv sodnega izvedenca, ki je uspešno opravil izpit za sodnega izvedenca, zaradi njegovega bloga in pritožb, v katerih je kritiziral državne organe Pri presojanju, ali je ukrep poseg v svobodo izražanja, vzporednice s sodno prakso o uporabi koncepta "zasebnega življenja" iz 8. člena v zvezi z okoliščinami, povezanimi z zaposlovanjem Bistveni elementi odločitve, ki se neposredno nanašajo na uresničevanje svobode izražanja Potencialno zastraševalni učinek odločitve za vse, ki želijo opravljati funkcijo sodnega izvedenca Odsotnost podrobne obrazložitve, kateri komentarji veljajo za žaljive Odsotnost učinkovite in ustrezne sodne presoje pritožnikovih argumentov in zagotavljanja ravnovesja med konkurenčnimi trditvami in interesi, prvi odstavek 6. člena (civilno) Neupravičena zavrnitev ustne obravnave

STRASBOURG

30. junij 2020

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Cimperšek proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (drugi oddelek) kot senat v sestavi:

Jon Fridrik Kjrlbro, predsednik,

Valeriu Grițco,

Marko Bođnjak,

Ivana Jelić,

Arnfinn Blírdsen,

Darian Pavli,

Peeter Roosma, *sodniki,*

in Hasan Bakýrcý, *namestnik sodnega tajnika oddelka,*

ob upoštevanju:

pritožbe proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 5. oktobra 2016 vložil slovenski državljani Jernej Cimperšek (v nadaljnjem besedilu: pritožnik);

sklepa, da se slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) obvesti o pritožbi po prvem odstavku 6. člena (odsotnost ustne obravnave) in 10. členu konvencije in da se del pritožbe razglasi za nesprejemljiv; stališč strank;

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 2. junija 2020,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

UVOD

Zadeva se nanaša na zavrnitev vloge pritožnika za naziv sodnega izvedenca, ker naj bi bil osebno neprimeren, in to predvsem zaradi vsebine njegovega bloga in pritožb na delo Ministrstva za pravosodje. Pritožnik se je oprl na prvi odstavek 6. člena (glede odsotnosti ustne obravnave) in 10. člen konvencije.

DEJSTVA

1. Pritožnik je rojen leta 1960 in živi na Ptuj. Pritožnika je zastopala T. Cimperšek, odvetnica iz Celja.
2. Vlado je zastopala J. Morela, državna odvetnica.
3. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi, kot so jih navedle stranke.
4. Pritožnik piše spletni blog "Polit'ka, kuh'na & babe" od leta 2013.

I. Postopek PRED Ministrstvom za pravosodje

5. Pritožnik, ki ima magisterij iz gradbeništva, je 25. aprila 2013 podal vlogo za naziv "sodnega izvedenca za oceno posledic naravnih in drugih nesreč".

6. 27. avgusta 2013 je minister za pravosodje (»minister«) izdal sklep, s katerim je pritožnika povabil na opravljanje preizkusa za preverjanje strokovnega znanja. Glede drugih pogojev je bilo v sklepu navedeno, da je pritožnik predložil vse zahtevane dokumente.

7. Pritožnik je opravil preizkus pred šestčlansko komisijo, ki so jo sestavljali strokovnjaki z ustreznega področja. 19. maja 2014 je minister izdal potrdilo, da je pritožnik uspešno opravil preizkus.

8. Pritožnik je 10. in 23. junija 2014 na Ministrstvo za pravosodje (»ministrstvo«) poslal pismi, v katerih se je pritožil nad zamudo v postopku in zahteval, da mu omogočijo opraviti prisego (za sodnega izvedenca) pred poletnimi počitnicami.

9. Pritožnikova prisega je bila najprej določena za 4. julij 2014, 30. junija 2014 pa je bila predstavljena na 16. julij 2014.

10. Po tem je pritožnik na ministrstvo poslal elektronsko sporočilo, v katerem je zapisal: "Delate se norca iz ljudi! Tako se v resni državi ne dela!" Pritožnik je tudi drugim kandidatom za sodne izvedence, cenilce in tolmače, ki so čakali na prisego, poslal elektronsko sporočilo z naslednjo vsebino: "Sem poklical na MP v urad državne sekretarke 11. junija, pa se ne more nič zgoditi, ker ima ta B. A. [ime uslužbenke] dopust, so povedali v kabinetu, a mi smo nepomembni. Predlagam da še ostali pokličete [tja] in se resno pritožite; oni so čisto izgubili štrik...".

11. 1. julija 2014 je pritožnikova pooblaščenka poslala na ministrstvo pritožbo, v kateri je izrazila nezadovoljstvo zaradi zamud, tokrat zaradi prestavitve prisega in trdila, da je ministrstvo ravnalo nezakonito in v nasprotju z ustavo in da je njihovo ravnanje neprofesionalno in nesprejemljivo.

12. 4. julija 2014 je ministrstvo pritožnika obvestilo, da na podlagi vsebine njegovega bloga, pritožbe z dne 1. julija 2014 (glej 11. odstavek) in dejstva, da je pritožnik drugim kandidatom poslal elektronska sporočila z žaljivimi pripombami na delo ministrstva, utemeljeno dvomi, da je pritožnik kot kandidat za naziv sodnega izvedenca, za to osebnostno primeren v skladu s 87. členom Zakona o sodiščih (glej 23. odstavek spodaj).

13. Pritožnik, zastopan po odvetnici, je v odgovoru na ministrovo pismo trdil, da je minister njegovo kritiko razumel kot žalitev in da je bila odločitev o njegovem imenovanju že sprejeta, torej bi bila zavrnitev njegove vloge na tej stopnji postopka znak neprofesionalnega dela ministrstva in avtoritarne države. Njegova pooblaščenka je tudi trdila, da je pritožnikov blog nepomemben, da njegov namen ni žalitev in da ni v povezan z njegovim poklicem.

14. 21. avgusta 2014 je minister zavrnil pritožnikovo vlogo za naziv sodnega izvedenca. Skliceval se je na pritožnikove pritožbe glede dela ministrstva in navedel, da so potem, ko so prejeli pritožbo z dne 1. julija 2014 (glej 11. odstavek zgoraj) javni uslužbenci izvedeli za pritožnikov spletni blog "*Polit'ka, kuh'na & babe*" (glej 11. odstavek zgoraj). Minister je med drugim navedel, da "[pritožnik] ne le objavlja družbeno kritične prispevke, ampak tudi žaljivo piše o državnih organih, vidnih predstavnikih političnega in družbenega življenja ter nekaterih drugih osebah". Poleg tega je menil, da je pritožnik v številnih e-sporočilih na neprimeren in žaljiv način zahteval, da minister in njegovi uslužbenci organizirajo zadevno prisego pred poletnimi počitnicami. Na podlagi pritožnikovega bloga - za katerega je ministrstvo izvedelo šele potem, ko je pritožnika že povabilo na prisego - in njegovih pritožb, od katerih je nekatere poslal po e-pošti, se je minister odločil, da pritožnik ni osebnostno primeren za sodnega izvedenca po 87. členu Zakona o sodiščih (glej 23. odstavek spodaj).

15. Minister je navedel, da sodni izvedenci niso le visoko usposobljeni posamezniki, ampak tudi osebe, vredne javnega zaupanja in zaupanja strank v sodnih postopkih, kar pomeni, da morajo biti osebnostno in moralno primerne za opravljanje dela sodnega izvedenca. V tej zvezi je spomnil na pomembnost delovanja sodnih izvedencev v sodnih postopkih, kjer bi pritožnikova ravnanja in žaljivo naslavljanje državnih institucij in posameznikov lahko povzročili težke posledice pri varovanju ugleda sodišč in države, zato po mnenju ministra tega ne gre dopuščati. Minister je kot neprepričljivega tudi zavrnil pritožnikov argument, da blog berejo samo njegovi prijatelji in zato nima nobene teže, saj je javno dostopen in je ministrstvo do njega prišlo brez vsakih težav. Nadalje je zavrnil argument, da dejstvo, da je pritožnik vitez, kaže na njegove visoke etične in moralne standarde, ob ugotovitvi, da človek izkazuje resnične moralne in etične standarde s svojim vedenjem. Ministrovo mnenje je, da pisanje žaljivega bloga in blatenje državnih institucij in posameznikov, ki delujejo v očeh javnosti, ni dokaz takšnih standardov. Drugačna ministrova odločitev glede pritožnikove vloge bi bila v nasprotju z razlago pravnega standarda osebnostne primernosti.

16. Minister je tudi poudaril, da lahko presoja, ali pritožnik izpolnjuje pogoje za sodnega izvedenca, ob upoštevanju celotnega postopka, ki je zaključen šele z dnem, ko kandidat izreče prisego. Glede pritožnikove svobode izražanja je minister navedel, da zavrnitev njegove vloge ni omejila njegove svobode izražanja, ampak je bila posledica tega, da pritožnik ni izpolnil pogojev, zahtevanih za podelitev naziva sodnega izvedenca. Pritožnik ni izpolnil pogojev za pridobitev naziva sodni izvedenec, lahko pa nadaljuje s svojim svobodnim izražanjem na svojem javno dostopnem blogu.

II. Sodni postopki

17. 22. septembra 2014 je pritožnik vložil tožbo na upravno sodišče, s katero je izpodbijal ministrovo odločitev in zatrjeval, da bi moral minister, namesto da krši njegove zakonske in ustavne pravice, vključno z njegovo pravico svobodnega izražanja, sprejeti njegovo kritiko. Predlagal je tudi zaslišanje več prič, ki bi lahko potrdile dejstvo, da blog berejo samo njegovi prijatelji in da je strokovno usposobljen za mesto sodnega izvedenca in ima zahtevane osebnostne lastnosti.

18. 5. marca 2015 je pritožnik predložil svoja stališča in zahteval, da se opravi obravnava. Izpodbijal je ministrovo razlago 87. člena Zakona o sodiščih in zatrjeval, da minister ne more celovito oceniti njegovih osebnostnih lastnosti samo na podlagi e-sporočil, pritožb in bloga. Nadalje je oporekal, da bi bilo njegovo pisanje bloga kakor koli relevantno za njegovo delo sodnega izvedenca.

19. Upravno sodišče je 7. aprila 2015 izdalo sodbo in zavrnilo pritožnikovo tožbo. Povzelo je ministrovo odločitev (glej 14.–16. odstavek zgoraj) in pritožnikove trditve (glej 17. in 18. odstavek zgoraj) ter ugotovilo, da gre pri sporu za vprašanje, ali pritožnik izpolnjuje pogoj osebnostne primernosti, kot ga opredeljuje 87. člen Zakona o sodiščih (glej 23. odstavek spodaj). V zvezi s tem je trdilo, da so osebnostne lastnosti določene na podlagi dejstev, ki se nanašajo na kandidatovo osebnost in delo. Sodišče je menilo, da je minister pravilno presodil dejstva in uporabil ustrezne materialnopravne določbe. Poudarilo je, da je sodni izvedenec imenovan s trenutkom, ko kandidat pred ministrom izreče prisego. Zato ministrova odločitev, da pritožnik nima zahtevanih osebnostnih lastnosti, ni bila sprejeta prepozno. Na podlagi utemeljitve sporne ministrove odločitve je sodišče presodilo, da pritožnik dejansko nima zahtevanih osebnostnih lastnosti in da zato ni bilo potrebe po preučitvi ostalih argumentov, ki so za zakonito in pravilno odločitev nepomembni. Nazadnje je sodišče zavrnilo razpis glavne obravnave, saj je ugotovilo, da v skladu z drugo alinejo drugega odstavka 59. člena Zakona o upravnem sporu nova dejstva in dokazi niso pomembni za odločitev (glej 26 odstavek spodaj).

20. Pritožnik je nato vložil revizijo. 16. septembra 2015 je vrhovno sodišče predlog zavrglo z utemeljitvijo, da pritožniku ni uspelo izkazati, da gre za pomembno pravno vprašanje ali da bo izpodbijana sodba imela zelo pomembne posledice.

21. 23. novembra 2015 je pritožnik vložil pobudo za oceno ustavnosti 73. člena Zakona o upravnem sporu (glej 26. odstavek spodaj) in ustavno pritožbo, v katerih je ponovil svoje prejšnje pritožbe.

22. Ustavno sodišče je dne 19. aprila 2016 pritožnikovo pobudo za oceno ustavnosti zavrglo zaradi pomanjkanja pravnega interesa in odločilo, da pritožnikove ustavne pritožbe ne sprejme v obravnavo.

UPOŠTEVNI ZAKONODAJNI OKVIR IN PRAKSA

23. V skladu s 87. členom Zakona o sodiščih, ki je veljal v relevantnem času (Uradni list RS, št. 76/07 s spremembami in dopolnitvami), je za sodnega izvedenca imenovan lahko, kdor:

- (i) je državljan Republike Slovenije ali države članice Evropske unije ali države članice Evropskega gospodarskega prostora in aktivno obvlada slovenski jezik;
- (ii) je poslovno sposoben;
- (iii) je osebnostno primeren;
- (iv) ni bil pravnomočno obsojen za naklepno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti;
- (v) ima univerzitetno izobrazbo in ima ustrezno strokovno znanje ter praktične sposobnosti in izkušnje za določeno vrsto izvedenskega dela;
- (vi) ima šest let delovnih izkušenj s področja, na katerem želi opravljati izvedensko delo in
- (vii) ne opravlja dejavnosti, ki ni združljiva s sodnim izvedeništvom.

Ni osebnostno primeren za delo izvedenca, kdor se je ali se obnaša tako, da je mogoče na podlagi njegovega ravnanja utemeljeno sklepati, da izvedenskega dela ne bo opravljal pošteno in vestno.

24. 5. julija 2018 je začel veljati Zakon o sodnih izvedencih, sodnih cenilcih in sodnih tolmačih (Uradni list RS, št. 22/18) Drugi odstavek 16. člena tega zakona osebnostno primernost opredeljuje s temi besedami:

"[...] ni osebnostno primeren tisti, čigar delo oziroma ravnanje ne izkazuje utemeljenega pričakovanja, da bo izvedensko delo [...] opravljal pošteno ali vestno oziroma ne izkazuje utemeljenega pričakovanja, da bo varoval ugled in verodostojnost sodnega izvedenstva [...]."

25. Sodni izvedenci so imenovani z dnem, ko pred ministrom za pravosodje izrečejo prisego (prvi odstavek 88. člena Zakona o sodiščih).

26. Relevantne določbe Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06 s spremembami in dopolnitvami) so navedene v zadevi *Mirovni inštitut proti Sloveniji* št. 32303/13, 18.–23. odstavek, 13. marec 2018.

27. 18. maja 2017 je ustavno sodišče sprejelo odločbo št. U-I-84/15, v kateri je presodilo, da v primeru, ko dajejo izvide, mnenja ali cenitve na zahtevo sodišča, sodni izvedenci izvajajo funkcijo pomočnika sodišča. Presodilo je, da se status sodnega izvedenca po Zakonu o sodiščih podeli posameznikom z namenom oblikovanja seznamov oseb, ki v konkretnem primeru sodniku omogočijo lažjo in hitrejšo določitev izvedenca, ki je nato dolžan podati svoj izvid ali mnenje. Vendar s tem, ko Zakon o sodiščih ureja pridobitev statusa sodnega izvedenca, ne ureja niti pravice biti sodni izvedenec niti pravice do uporabe statusa sodnega izvedenca kot posebnega naziva. V zakonodajalčevo prosto polje presoje spada, ali bo status sodnih izvedencev sploh uredil.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

28. Pritožnik je v pritožbi navajal, da je neizvedba glavne obravnave v postopku pred prvostopenjskim sodiščem pomenila kršitev prvega odstavka 6. člena konvencije, katerega ustrezni del se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... pravično ... odloča ... sodišče ..."

A. Sprejemljivost

1. Odsotnost znatno neugodnejšega položaja

(a) Navedbe strank

29. Vlada, ki se je sklicevala na odločbo ustavnega sodišča o nesprejemu ustavne pritožbe pritožnika v obravnavo, je trdila, da pritožnik ni utrpel znatno neugodnejšega položaja.

30. Pritožnik je navedel, da je na domači ravni utrpel prikrajšanje, kot sta izguba dohodka in škoda njegovemu ugledu, in da je zaradi spoštovanja človekovih pravic treba to zadevo obravnavati vsebinsko.

(b) Presoja Sodišča

31. Sodišče ugotavlja, da je vprašanje, ali je pritožnik utrpel znatno neugodnejši položaj, predstavlja glavni element merila iz točke b tretjega odstavka 35. člena konvencije (glej *Adrian Mihai Ionescu proti Romuniji* (sklep), št. pritožbe 36659/04, 39. odstavek, 1. junij 2010, in *Korolev proti Rusiji* (sklep), št. 25551/05, 1. julij 2010). Sodišče je presodilo, da lahko odsotnost znatno neugodnejšega položaja temelji na merilih, kot so finančni vpliv sporne zadeve ali pomembnost zadeve za pritožnika (glej *Konstantin Stefanov proti Bolgariji*, št. pritožbe 35399/05, 44. odstavek, 27. oktober 2015).

32. V zvezi s to zadevo Sodišče ugotavlja, da je pritožnik zatrjeval, da je zaradi zavrnitve vloge utrpel znatno izgubo dohodka in škodo na svojem ugledu (glej 30. odstavek zgoraj). Sodišče ne more predpostaviti, da je izpodbijana odločitev imela neznaten učinek na njegov dohodek in ugled. Vlada ni predložila ničesar, kar bi dokazovalo, da je bil učinek zadeve takšen, da bi kazal na odsotnost kakršnegakoli znatno neugodnejšega položaja. Le sklicevala se je na sklep ustavnega sodišča, da pritožnikove ustavne pritožbe ne sprejme v obravnavo (glej 22. in 29. odstavek zgoraj). Vendar pa ta sklep ne podaja nobene razlage glede finančnega ali drugega vpliva te sporne odločitve na pritožnika. Predhodni ugovor vlade je zato treba zavrniti.

2. Uporaba 6. člena

(a) Navedbe strank

33. Vlada je navajala, da so bila v zadevnem postopku spoštovana jamstva iz 6. člena ne glede na to, da imenovanje za sodnega izvedenca ni pravica, ampak privilegij (glej 27. odstavek zgoraj). V okviru pravnega reda Republike Slovenije Vlada meni, da gre načeloma za civilno zadevo – plačilo za opravljanje določene javne funkcije.

34. Pritožnik je trdil, da se v obravnavanem primeru uporablja 6. člen, saj ima pravico, da se njegova vloga za pridobitev naziva sodnega izvedenca obravnava v poštenem postopku.

(b) Presoja Sodišča

35. Sodišče se sklicuje na načela, ki se nanašajo na uporabo prvega odstavka 6. člena konvencije, ki jih je navedlo v svoji sodbi v zadevi *Regner proti Češki republiki* ([VS], št. pritožbe 35289/11, 99. – 112. odstavek, ESČP 2017 (izvlečki) ter jih je ponovilo v zadevi *Prebil proti Sloveniji* (št. pritožbe 29278, 32. - 33. odstavek, 19. marec 2019). Sodišče nadalje navaja, da je že prej ugotovilo, da se prvi odstavek 6. člena konvencije uporablja za spore, ki se nanašajo na zaposlovanje ali imenovanje javnih uslužbencev in sodnikov, če nacionalna

zakonodaja omogoča izpodbijanje zadevnih odločb pred sodiščem (glej *Juričič proti Hrvaški*, št. pritožbe 58222/09, 56. – 58. odstavek, 26. julij 2011).

36. V obravnavanem primeru Sodišče ugotavlja, da v slovenskem pravnem sistemu ne obstoji pravica pridobiti naziv sodnega izvedenca (glej 27. odstavek zgoraj). Med strankama pa ni sporno, da je imel pritožnik, kot kandidat za naziv sodnega izvedenca, pravico do zakonitega postopka za obravnavo njegove vloge. Nadalje Sodišče ugotavlja, da slovenska zakonodaja omogoča, da se odločitve ministrstva o pridobitvi naziva sodnega izvedenca izpodbijajo pred sodnimi organi in da je pritožnik izpodbijal sporno odločitev pred upravnim sodiščem (glej 17. odstavek zgoraj; glej tudi *Juričič*, navedeno zgoraj, 56. odstavek). Nazadnje, Sodišče je seznanjeno z navedbo vlade, da gre v obravnavanem primeru za civilno zadevo. Zlasti, da bi pritožnik, če bi pridobil naziv sodnega izvedenca, lahko opravljal plačano javno funkcijo (glej 33. odstavek zgoraj).

37. Ob upoštevanju navedenih ugotovitev Sodišče ugotavlja, da se 6. člen uporablja za obravnavano zadevo v svojem civilnopravnem delu.

3. Zaključek glede dopustnosti pritožbe

38. Sodišče nadalje ugotavlja, da ta pritožba ni očitno neutemeljena v smislu točke a) tretjega odstavka 35. člena konvencije. Prav tako ugotavlja, da ni nesprejemljiva niti iz katerih koli drugih razlogov. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Navedbe strank

39. Pritožnik je navedel, da dejstva, na katera se je oprl minister, ne vodijo do zaključka, da ne bi bil sposoben strokovno opravljati dela sodnega izvedenca. Prvostopenjsko sodišče je arbitrarno zaključilo, da dejstva, ki jih je navedel v svojih vlogah, in predlagani dokazi niso bili relevantni za odločitev. Pritožnik je zlasti navedel, da bi presoja priporočilnih pism, ki so jih napisali ugledni posamezniki in zaslišanje prič, ki so bile z njim osebno in poklicno povezane, lahko izpodbila ministrovo odločitev glede njegove osebnostne primernosti.

40. Ob predpostavki, da se uporablja 6. člen konvencije, se je vlada oprla na argumente, ki jih je navedlo upravno sodišče za zavrnitev pritožnikove zahteve za izvedbo ustne obravnave (glej 19. odstavek zgoraj) in navedla, da v obravnavanem primeru ustna obravnava ni bila potrebna. Trdila je tudi, da je pritožnikova zahteva za obravnavo (glej 18. odstavek zgoraj) neutemeljena.

2. Presoja Sodišča

41. Sodišče ponovno poudarja, da v postopku pred sodiščem prve in edine stopnje pravica do "javne obravnave" po prvem odstavku 6. člena pomeni upravičenost do "ustne obravnave", razen če obstajajo izjemne okoliščine, ki upravičujejo odpoved takemu zaslišanju (glej *Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalski* [VS], št. pritožbe 55391/13 in še dve, 188. odstavek, 6. november 2018). Sodišče je sprejelo izjemne okoliščine v zadevah, kjer se je postopek nanašal izključno na pravna ali zelo tehnična vprašanja (prav tam, 190. odstavek). Lahko obstojijo postopki, kjer ustna obravnava ni potrebna, npr. kadar ni vprašanj kredibilnosti ali izpodbijanja dejstev, ki zahtevajo ustno obravnavo in sodišča lahko pošteno in razumno odločijo na podlagi trditev strank in drugih pisnih dokumentov (prav tam).

42. Glede okoliščin obravnavanega primera Sodišče ugotavlja, da med strankama ni sporno, da ustna obravnava pred upravnim, vrhovnim ali ustavnim sodiščem ni bila opravljena. Upravno sodišče je delovalo kot prva in edina sodna stopnja s polno pristojnostjo, torej pristojnostjo, ki ni bila omejena na pravna vprašanja, ampak je bila razširjena tudi na dejanska vprašanja (glej 26. odstavek zgoraj). Sodišče ugotavlja tudi, da se je upravno sodišče sklicevalo le na samo odločbo ministra in na noben drug dokaz, in zavrnilo zahtevo za ustno obravnavo, čeprav jo je pritožnik zahteval (glej 16. odstavek zgoraj).

43. v zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da se je upravno sodišče priznalo, da je sporno vprašanje ali pritožnik izpolnjuje pogoje glede osebnostnih lastnosti, kar je bilo opredeljeno na osnovi dejstev o kandidatu osebno in njegovem delu. V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da bi trditve pritožnika, kot izhajajo iz njegovih navedb pred upravnim sodiščem, lahko sprožile vprašanja v zvezi z dejstvi in pravom glede odločbe ministrstva z dne 21. avgusta 2014 (glej 14. odstavek zgoraj). Pritožnik je zlasti trdil, da bi ocena njegovih osebnostnih lastnosti ne smela temeljiti samo na oceni njegovih e-sporočil, pritožb in bloga, in je zahteval, da se zaslišijo prič, ki ga osebno in poklicno poznajo in ki lahko pričajo o njegovih moralnih vrednotah in dejstvu, da blog berejo le njegovi prijatelji (glej 17. in 18. odstavek zgoraj). Pritožnik je izpodbijal tudi vzročno zvezo med zapisi na njegovem blogu in kakovostjo njegovega strokovnega dela kot sodnega izvedenca. Pritožnikova zahteva za ustno obravnavo je bila torej povezana s konkretnimi dokazi, glede katerih je pritožnik sodišče zaprosil, da jih

izvede in sicer dokaz z določenimi pričami o dejstvih, ki so pomembna za oceno njegove osebnostne sposobnosti.

44. Sodišče se zato strinja, da so se vprašanja, ki jih je obravnavalo upravno sodišče, nanašala tudi na dejstva, ki bi lahko bila relevantna za izid postopka, in ki so bila med strankama sporna.

45. Sodišče se dobro zaveda, da domača zakonodaja ne zahteva vedno, da se pred upravnim sodiščem opravi ustna obravnava. Vendar je to dovoljeno le v omejenem številu primerov (glej 26. odstavek zgoraj). V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da je upravno sodišče zavrnilo pritožnikovo zahtevo za ustno obravnavo s sklicevanjem na drugo alinejo drugega odstavka 59. člena Zakona o upravnem sporu, ki določa, da nova dejstva in dokazi niso pomembni za odločitev v obravnavanem primeru, brez nadaljnje obrazložitve (glej 16. odstavek zgoraj). V odsotnosti kakršnegakoli pojasnila za katera dejstva in dokaze je menilo, da so nova, in zakaj jih je štelo za nepomembna, je Sodišču težko ugotoviti, kako je upravno sodišče pojasnilo svoj razlog za zavrnitev pritožnikove zahteve za ustno obravnavo glede na dejansko ozadje zadeve (glej *mutatis mutandis Mirovni inštitut proti Sloveniji*, št. pritožbe 32303/13, 44. odstavek, 13. marec 2018).

46. Glede na navedeno Sodišče ugotavlja, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije, ker v postopku pred upravnim sodiščem ni bila opravljena ustna obravnava.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 10. ČLENA KONVENCIJE

47. Pritožnik se je pritoževal, da je zavrnitev njegove vloge za naziv sodnega izvedenca na podlagi stališč, ki jih je izrazil na svojem blogu, pomenila kršitev 10. člena konvencije, ki se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico do svobode izražanja. Ta pravica vključuje svobodo mnenja, sprejemanja in širjenja informacij ali idej brez vmešavanja javnih organov in ne glede na državne meje. Ta člen ne preprečuje državam, da zahtevajo dovoljenje za delo radijskih, televizijskih in kinematografskih podjetij.

2. Izvrševanje teh svoboščin vključuje tudi dolžnosti in odgovornosti in je zato lahko podvrženo obličnostim pogojem, omejitvam ali kaznim, ki jih določa zakon in ki so nujne v demokratični družbi zaradi varnosti države, njene ozemeljske celovitosti, zaradi javne varnosti, preprečevanja neredov ali zločinov, za zavarovanje zdravja ali morale, za zavarovanje ugleda ali pravic drugih ljudi, za preprečitev razkritja zaupnih informacij ali za varovanje avtoritete in nepristranskosti sodstva."

A. Sprejemljivost

48. Sodišče ugotavlja, da ta pritožba ni očitno neutemeljena niti nesprejemljiva iz katerega koli drugega razloga, navedenega v 35. členu konvencije. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Navedbe strank

(a) Pritožnik

49. Pritožnik je trdil, da so mu zaradi zavrnitve vloge iz razloga, da ni osebno primeren, bile nezakonito odvzete pridobljene pravice. Prepričan je bil, da je bil kaznovan za izražanje kritičnega mnenja v zapisih na svojem blogu in za pritožbe glede dela ministrstva. Zlasti je navedel, da je bila njegova vloga zavrnjena samo zato, ker je bilo ministrstvo užaljeno zaradi njegove kritike.

50. V zvezi z vsebino bloga je pritožnik navajal, da so bili kontroverzni zapisi bloga vzeti iz konteksta in napačno interpretirani kot žalitve državnih organov, ne pa kot satirična in cinična kritika politikov. Ostali zapisi so se nanašali na recepte, potovanja in druženja s prijatelji. Poleg tega je blog bralo od enaindvajset do devetinsedemdeset ljudi, kar pomeni, da je bil vpliv bloga zanemarljiv.

51. Nazadnje je pritožnik navedel, da mu v postopku niso bila zagotovljena ustrezna procesna jamstva.

(b) Vlada

52. Vlada je trdila, da zavrnitev pritožnikove vloge za imenovanje v naziv sodnega izvedenca ni pomenila posega v pritožnikovo svobodo izražanja v smislu prvega odstavka 10. člena konvencije. Sklicujoč se na določbe domače zakonodaje (glej 25. odstavek zgoraj) je navajala, da je bil pritožnik samo kandidat in mu naziv sodnega izvedenca še ni bil podeljen. Po mnenju vlade se je predmetni postopek nanašal na vprašanje dostopa do javne službe in ne pravice do svobodnega izražanja. Pritožnikova vloga je bila zavrnjena izključno iz razloga,

ker ni izpolnil enega od pogojev za odobritev naziva sodnega izvedenca iz 87. člena Zakona o sodiščih (glej 23. odstavek zgoraj), to je pogoja glede osebnostne primernosti. Po mnenju vlade, če kandidat kritizira in žali delo možnih bodočih naročnikov, se pojavi utemeljen dvom o sposobnosti kandidata, da bo pošteno, nepristransko in vestno opravljal svoje delo. Vlada je tudi izpostavila, da je pritožnik pisal svoj blog od leta 2013 in je z njim nadaljeval tudi potem, ko je bila njegova vloga zavrnjena.

53. Vlada je navedla da, ob predpostavki, da je prišlo do posega, je pogoj glede osebnostne primernosti za posamezen položaj jasno opredeljen v tedaj veljavni zakonodaji (glej 23. odstavek zgoraj), in je njena uporaba v tem primeru je zasledovala legitimen cilj zagotavljanja in varovanja moralnih norm, varovanje pravic drugih oseb (strank v postopku) in zaščito ugleda, avtoritete in nepristranskosti sodstva. Pritožnik bi lahko svojo kritiko državnih organov in delovanja države oblikoval brez žaljk, ki jih je uporabil v svojem blogu. Naslov pritožnikovega bloga - zlasti poniževalni izraz "babe" - in njegova vsebina sta nespoštljiva do žensk. Primarna naloga sodnih izvedencev je pomoč sodstvu, in razlogi, na podlagi katerih je minister zavrnil pritožnikovo vlogo, so nujni za varovanje morale in ugleda sodnih izvedencev in varovanje avtoritete in nepristranskosti sodstva. Nazadnje je vlada navedla, da je imel pritožnik zadostna proceduralna jamstva za izpodbijanje ministrove odločitve.

2. Presoja Sodišča

(a) Ali je šlo za poseg

54. Glede pritožnikove trditve, da so mu bile z zavrnitvijo njegove vloge nezakonito odvzete pridobljene pravice, Sodišče ugotavlja, da je bila njegova vloga za pridobitev naziva sodnega izvedenca zavrnjena pred prisego. Sodišče se je seznanilo z besedilom prvega odstavka 88. člena Zakona o sodiščih in z razlago te določbe s strani ministra in upravnega sodišča. Strinja se s stališčem vlade, da pritožnik nikdar ni pridobil naziva sodni izvedenec. V nasprotju s pritožnikovimi implicitnimi navedbami v pritožbi na Sodišče mu torej domači organi naziva niso odvzeli, ampak mu ga v postopku za izbiro sodnih izvedencev niso podelili (primerjaj *Vogt proti Nemčiji*, 26. september 1995, 44. odstavek, Serija A, št. 323 in *Lombardi Vallauri proti Italiji*, št. pritožbe 39128/05, 38. odstavek, 20. oktober 2009).

55. Sodišče nadalje ugotavlja, da sodni izvedenci pomagajo sodiščem (glej 27. odstavek zgoraj) in da so v tem smislu del javne službe v okviru pravosodja. V luči tega in ugovora vlade (glej 52. odstavek zgoraj) mora Sodišče najprej ugotoviti, ali sporni ukrep (zavrnitev pritožnikove vloge) pomeni poseg v svobodo izražanja - v smislu "obveznosti, pogojev, omejitev ali kazni"- ali pa gre za pravico do dostopa do javne službe, pravice, ki je konvencija ali njeni protokoli ne varujejo. Za odgovor na to vprašanje je treba obseg ukrepa postaviti v kontekst dejstev konkretne zadeve in upoštevne zakonodaje (za rekapitulacijo zadevne sodne prakse glej *Baka proti Madžarski* [VS], št. pritožbe 20261/12, 140.–143. odstavek, 23. junij 2016; glej tudi *Wille proti Lihtenštajnu* [VS], št. pritožbe 28396/95, 41.–43. odstavek, ESČP 1999-VII; *Harabin proti Slovaški* (sklep), št. pritožbe 62584/00, 29. junij 2004 in *Kudeshkina proti Rusiji*, št. pritožbe 29492/05, 79. odstavek, 26. februar 2009).

56. Sodišče ponovno poudarja, da zavrnitev imenovanja osebe za javnega uslužbenca sama po sebi ne more biti razlog za pritožbo po konvenciji (glej *Emel Boyraz proti Turčiji*, št. pritožbe 61960/08, 41. odstavek, 2. december 2014; *Vogt*, navedeno zgoraj, 43. Odstavek; in *Otto proti Nemčiji* (sklep), št. pritožbe 27574/02, 24. november 2005). Vendar pa meni, da v tem primeru ne gre za vprašanje, ali je imel pritožnik pravico do zaposlitve v javni službi. Pritožnik se ni pritožil zaradi same zavrnitve domačih organov, da ga imenujejo za sodnega izvedenca, ampak je trdil, da je izpodbijana odločitev pomenila ukor, ker je izvrševal svojo svobodo izražanja, kot jo varuje 10. člen.

57. Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da čeprav se države pogodbenice niso želele zavezati k priznanju, da konvencija in njeni protokoli zajemajo pravico do dostopa do javne službe, pa so ne glede na to po njenem prvem členu obvezane, da tega dostopa ne preprečujejo na podlagi s konvencijo varovanih razlogov. V zvezi s tem se zdi Sodišču primerno potegniti vzporednice s svojo sodno prakso ter uporabiti koncept "zasebnega življenja" iz 8. člena v zvezi z okoliščinami, povezanimi z zaposlovanjem, vključno z omejitvami dostopa do zaposlitve in javne službe. Pritožbe v zvezi z izvajanjem javne funkcije so bile obravnavane po 8. členu v okviru "zasebnega življenja" v primerih, ko so bili dejavniki zasebnega življenja pogoj za zadevno funkcijo in kadar je izpodbijani ukrep temeljil na razlogih, ki so posegali v posameznikovo svobodo odločanja na področju zasebnega življenja (glej *Smith in Grady proti Združenemu kraljestvu*, št. pritožbe 33985/96 in 33986/96, 71. odstavek, ESČP 1999-VI; *Özpynar proti Turčiji*, št. pritožbe 20999/04, 47. - 48. odstavek, 19. oktober 2010; *Fernández Martínez proti Španiji* [VS], št. pritožbe 56030/07, 111.–113. odstavek, ESČP 2014 (izvlečki); *Sodan proti Turčiji*, št. pritožbe 18650/05, 47.–49. odstavek, 2. februar 2016 in *Yılmaz proti Turčiji*, št. pritožbe 36607/06, 41. odstavek, 4. junij 2019).

58. Ob ugotovitvi, da je bil pritožniku naziv sodnega izvedenca najverjetneje zavrnjen zaradi izjav, ki jih je dal pri izvrševanju svoje pravice v skladu z 10. členom konvencije, Sodišče opaža naslednje pomembne elemente: preden je minister zavrnil njegovo vlogo 21. avgusta 2014, je pritožnik uspešno opravil preizkus za sodnega izvedenca in bil povabljen na izrek prisega v juliju 2014; in minister je utemeljil izpodbijano odločitev izključno

z vsebino pritožnikovega bloga in e-sporočil, v katerih je ta kritiziral ministrovo prelaganje prisega (glej 14. odstavek zgoraj). Iz tega izhaja, da se bistveni elementi odločitve nanašajo na svobodo izražanja (glej *Kudeshkina*, navedeno zgoraj, 79. odstavek in *Hajibeyli in Aliyev proti Azerbajdžanu*, št. pritožbe 6477/08 in 10414/08, 53. odstavek, 19. april 2018, v zvezi z zavrnitvijo včlanjenja v odvetniško zbornico; primerjaj *Harabin*, navedeno zgoraj), čeprav je prav to izražanje minister navedel kot dokaz, da pritožnik ni primeren kandidat za sodnega izvedenca (glej *Kayasu proti Turčiji*, št. pritožbe 64119/00 in 76292/01, 80. odstavek, 13. november 2008). Sodišče ne more sprejeti vladnega argumenta, da je pri zavrnitvi vloge minister upošteval pritožnikove izjave samo za ugotavljanje, ali izpolnjuje pogoje za sodnega izvedenca (primerjal *Harabin*, navedeno zgoraj), saj je bilo prikrajšanje, ki ga je utrpel pritožnik, neposredno povezano z izvrševanjem bistvenih elementov te pravice (glej podobno obrazložitev na podlagi 8. člena konvencije, 57. odstavek zgoraj). Zavrnitev je imela tudi potencialno zastraševalni učinek na uresničevanje svobode izražanja pri vseh, ki bi želeli opravljati funkcijo sodnega izvedenca. Na vprašanje, ali je bil tak ukrep in zastraševalni učinek upravičen, bo treba odgovoriti v okviru vsebinske presoje zadeve. Torej se sporni ukrep v bistvu nanaša na svobodo izražanja in ne na dostop do javne službe.

59. Glede na vse navedeno Sodišče meni, da je zavrnitev pritožnikove vloge za imenovanje v naziv sodnega izvedenca pomenila poseg v pritožnikovo svobodo izražanja v smislu prvega odstavka 10. člena konvencije.

(b) Ali je bil poseg upravičen

60. Tak poseg pomeni kršitev 10. člena, če ni mogoče dokazati, da je bil "določen z zakonom", je zasledoval enega ali več legitimnih ciljev iz drugega odstavka in je bil "nujen v demokratični družbi" za doseg teh ciljev.

(i) "Določen z zakonom" in legitimen cilj

61. Sodišče ugotavlja, da je bila pritožnikova vloga za naziv sodnega izvedenca zavrnjena na podlagi 87. člena Zakon o sodiščih, ki navaja osebno primernost kot enega od pogojev za podelitev naziva sodnega izvedenca (glej 14. in 23. odstavek zgoraj). Nadalje ugotavlja, da je že v preteklosti presodilo, da so podobne domače določbe v zadostni meri predvidljive za namene konvencije (glej *Fernández Martínez*, navedeno zgoraj, 117.–121. odstavek; *Karácsony in drugi proti Madžarski* [VS], št. pritožbe 42461/13 in 44357/13, 126. odstavek, 17. maj 2016; *Travaš proti Hrvaški*, št. pritožbe 75581/13, 78.–85. odstavek, 4. oktober 2016 in *Karapetyan in drugi proti Armeniji*, št. pritožbe 59001/08, 37.–43. odstavek, 17. november 2016). Ker pa je izpodbijani poseg kršil 10. člen iz drugih razlogov (glej 69. odstavek spodaj), se Sodišče ne bo poglobljalo v vprašanje, ali je bil poseg "določen z zakonom" v smislu drugega odstavka 10. člena konvencije. Kakorkoli, to vprašanje med strankama ni bilo sporno.

62. Sodišče tudi soglaša, da je bil cilj odločitve, da se pritožniku ne podeli naziv sodnega izvedenca, ohranjanje avtoritete in nepristranskosti sodstva, kar je legitimen cilj po drugem odstavku 10. člena konvencije (glej *Kayasu*, navedeno zgoraj, 87. odstavek).

(ii) "Nujen v demokratični družbi"

63. Pri presoji, ali je bila izpodbijana odločitev "nujna v demokratični družbi" bo Sodišče obravnavalo okoliščine primera v celoti in jih preučilo v luči načel, ki jih je vzpostavilo v svoji sodni praksi (glej med drugim *Baka*, navedeno zgoraj, 158.–161. odstavek). V zvezi s tem ponovno poudarja, da bi morali javni pravosodni uslužbenci pri uresničevanju svoje pravice do izražanja pokazati zadržanost v vseh primerih, ko bi se lahko porodil dvom o avtoriteti in nepristranskosti pravosodja (glej *Wille*, navedeno zgoraj, 64. odstavek; *Kayasu*, navedeno zgoraj, 92. odstavek; *Kudeshkina*, navedeno zgoraj, 86. odstavek in *Baka* navedeno zgoraj, 164. odstavek).

64. Poleg tega Sodišče ponovno poudarja, da gre pravica do proste presoje, ki jo imajo države pogodbenice pri ocenjevanju potrebe po posegu, z roko v roki z evropskim nadzorom. Ko gre za uresničevanje pravic po prvem odstavku 10. člena, je zaradi pomembnosti teh pravic nujno, da je nadzor zelo strog. Zato je nujno, da se potreba po omejitvah ugotovi prepričljivo (glej *Lombardi Vallauri*, navedeno zgoraj, 45. odstavek in *Radio ABC proti Avstriji*, 20. oktober 1997, 30. odstavek, *Poročila o sodbah in sklepih* 1997-VI).

65. Pri presoji obstoja takšne potrebe so dejavniki, ki jih je treba upoštevati, poštenost postopka in proceduralna jamstva, ki so bila nudena pritožniku (glej *mutatis mutandis Castells proti Španiji*, 23. april 1992, 47.–48. odstavek, serija A št. 236; *Association Ekin proti Franciji*, št. pritožbe 39288/98, 61. odstavek, ESČP 2001-VIII in *Kudeshkina*, navedeno zgoraj, 83. odstavek). Sodišče je v preteklosti že razsodilo, da je odsotnost učinkovite sodne presoje lahko razlog za ugotovitev kršitve 10. člena (glej *Lombardi Vallauri*, navedeno zgoraj, 45. - 56. odstavek, 20. oktober 2009 in *Saygılıy in Seyman proti Turčiji*, št. pritožbe 51041/99, 24. – 25. odstavek, 27. junij 2006).

66. V obravnavani zadevi Sodišče ugotavlja, da je minister sprejel odločitev o zavrnitvi pritožnikove vloge za naziv sodnega izvedenca na podlagi pritožnikovih e-sporočil in bloga, katerih vsebina je bila po ministrovem mnenju žaljiva (glej 14. odstavek zgoraj). V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da se minister ni skliceval na nobeno posamezno objavo na blogu ali e-sporočilo in tudi drugače ni podrobno navedel, katere izraze, ki jih je uporabil pritožnik, je štel za žaljive. Posebej velja opozoriti na to, da v ministrovih odločitvi te obrazložitve ni in da je samo nekaj dni pred sprejetjem te odločitve minister menil, da ni ovir za imenovanje pritožnika za sodnega izvedenca (glej 9. odstavek zgoraj). Minister je menil, da zavrnitev pritožnikove vloge ne omejuje pritožnikove

pravice do svobode izražanja (glej 16. odstavek zgoraj).

67. Nadalje Sodišče ugotavlja, da se tudi upravno sodišče ni izreklo o pritožnikovi pravici do izražanja, in se ni posvetilo argumentom, ki jih je v tej zvezi navedel pritožnik (glej 19. odstavek zgoraj). Zlasti ni na noben način pretehtalo ravnovesja med pritožnikovo pravico do svobode izražanja po 10. členu Konvencije in javnim interesom, ki naj bi ga domnevno ščitila sporna odločitev (primerjaj *Simić proti Bosni in Hercegovini* (sklep), št. pritožbe 75255/10, 15. november 2016). Ob izključnem upoštevanju razlogov za ministrovo odločitev je upravno sodišče potrdilo odločitev, da pritožnik ni osebno primeren in da zaradi tega obravnava ostalih argumentov ni potrebna. Glede na vse navedeno in pomislekov, ki so vodili k sklepu, da je prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena konvencije (glej 42. – 46. odstavek zgoraj), Sodišče meni, da pri spornem posegu v pritožnikovo pravico do svobode izražanja po 10. členu konvencije ni bila izvedena učinkovita in ustrezna sodna presoja (glej *mutatis mutandis Lombardi Vallauri*, navedeno zgoraj, 54. odstavek).

68. Sodišče sprejema, da lahko vedenje kandidata za sodnega izvedenca povzroči utemeljen dvom, ali bo kandidat opravljal svoje strokovno delo nepristransko in skrbno. Vendar pa se Sodišče, ker v ministrovi odločitvi in v sodbi upravnega sodišča ni podrobne obrazložitve, zakaj je bilo pritožnikovo izvrševanje pravice do svobode izražanja žaljivo in kot tako nezdružljivo z delom sodnega izvedenca, ne more strinjati s trditvijo vlade, da je bila zavrnitev pritožnikove vloge nujna za varovanje morale in ugleda sodnih izvedencev in varovanje avtoritete in nepristranskosti sodstva.

69. Ti pomisleki, zlasti dejstvo, da niti minister niti upravno sodišče nista presojala, ali je bilo zagotovljeno ustrezno ravnovesje med različnimi interesi v tem primeru, kar je Sodišču preprečevalo, da bi učinkovito preverilo, če so domači organi uporabili standarde iz sodne prakse Sodišča o zagotavljanju ravnovesja med takimi interesi, Sodišču zadostujejo za ugotovitev, da v okoliščinah te zadeve poseg v pritožnikovo svobodo do izražanja ni bil "nujen v demokratični družbi" (glej *Kula proti Turčiji*, št. pritožbe 20233/06, 51. odstavek, 19. junij 2018 in *Skudayeva proti Rusiji*, št. pritožbe 24014/07, 38. odstavek, 5. marec 2019; glej tudi 64. in 65. odstavek zgoraj).

70. Torej je bil 10. člen konvencije kršen.

III. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

71. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

C. Škoda

72. Pritožnik je zahteval 156.347,31 EUR za premoženjsko škodo, znesek, ki zajema izgubo bodočega dohodka in plačilo izpita za sodnega izvedenca. Zahteval je tudi 30.000 EUR za nepremoženjsko škodo, od tega 20.000 EUR zaradi kršitve 6. člena in 10.000 EUR zaradi kršitve 10. člena.

73. Vlada je oporekala vzročni zvezi med zatrjevanimi kršitvami in premoženjsko škodo, ki naj bi jo domnevno utrpel pritožnik. Trdila je, da od leta 2015 nobeno domače sodišče ni potrebovalo sodnega izvedenca na pritožnikovem strokovnem področju. Poudarila je tudi, da se lahko kandidati, katerih vloge so bile zavrnjene, ponovno prijavijo, in da lahko sodišča pritožnika *ad hoc* zaprisežejo v konkretnih primerih, in da lahko pritožnik še naprej opravlja delo kot vrhunski strokovnjak. Glede zahtevka za nepremoženjsko škodo je vlada trdila, da je zahtevek neutemeljen in pretiran.

74. Sodišče ugotavlja, da je pritožnikov zahtevek glede premoženjske škode neutemeljen; zato ta zahtevek zavrača. Po drugi strani pa prisojajo pritožniku 15.600 EUR za nepremoženjsko škodo, povečano za morebitni davek.

D. Stroški in izdatki

75. Pritožnik je zahteval tudi 1.739 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred domačimi sodišči, in 4.570 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred Sodiščem.

76. Vlada je navedla, da zahtevek pritožnika za stroške in izdatke ni bil izkazan in da je bil pretiran.

77. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov samo, če dokaže, da so ti dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Sodišče v tej zadevi ob upoštevanju razpoložljivih dokumentov in zgoraj navedenih meril meni, da je upravičeno prisoditi 2.812 EUR za kritje stroškov iz vseh zadevnih naslovov, povečano za morebitni davek, ki bi bil zaračunan pritožniku.

E. Zamudne obresti

78. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba sprejemljiva;

2. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije;

3. *razsoja*, da je bil kršen 10. člen konvencije;

4. *razsoja*,

(a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dneva, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati zneska:

(i) 15.600 EUR (petnajst tisoč šeststo evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek;

(ii) 2.812 EUR (dva tisoč osemsto dvanajst evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan pritožniku;

(b) da se za navedene zneske od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

5. *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano v pisni obliki 30. junija 2020 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena poslovnika Sodišča.

Hasan Bakýrcý Jon Fridrik Kjrlbro
namestnik sodnega tajnika predsednik